

בש"פ 2962/17 - אריאל - ברק בנטו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2962/17

כבוד הרשמת ליאת בנמלך

לפני:

אריאל - ברק בנטו

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת עתירה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 2686/15 מיום 5.3.2017, בו נדחה ערעור שהגיש על הכרעת דין וגזר דין שניתנו בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

עיינתי בבקשה ובהשלמה אותה איפשרתי למבקש להגיש וכן בעתירה שצורפה לבקשה ובתגובת המשיבה (המתנגדת לבקשה), ולאחר ששקלתי בדבר הגעתי למסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה.

הבקשה (ולצידה העתירה) הוגשו באיחור של שלושה-עשר ימים. מתוכן הבקשה ניתן ללמוד כי בא-כוח המבקש שגה ביחס למועד האחרון להגשת ההליך, בסוברו כי מניין הימים להגשתו מתחיל במועד המצאת פסק הדין לידיו. כפי שהובהר בהחלטה מיום 3.4.2017 לא היא, שכן על פי לשון החוק ופסיקה מושרשת חמישה-עשר הימים הנתונים להגשת עתירה לדיון נוסף נמנים ממועד מתן פסק הדין.

אמנם במקרים מסוימים מקום בו בעל דין לא ידע שניתן פסק דין (או ידע עליו ולא יכול היה לקבל את נימוקיו), עשויות להתגבש נסיבות המצדיקות מתן ארכה (ראו בש"א 3991/16 בשארה נ' עזבון עפ"ה אנדראוס ג'ריס (19.7.2016) והאסמכתאות המובאות שם) - ובכך יש ליתן מענה לחלק מן המצבים עליהם עמד המבקש בהשלמה לבקשה, ובפסיקה הודגש כי כל מקרה נבחן בעניין זה לפי נסיבותיו - אולם לא מצאתי כי בענייננו התגבשו נסיבות כאמור.

ראשית, בהתאם לרישום בתכנת "ניהול התיקים" קודם למועד מתן פסק הדין, ביום 2.3.2017, הודע לצדדים טלפונית כי פסק הדין צפוי להינתן. בהחלטה מיום 3.4.2017 עמדתו על רישום זה בתכנת "ניהול התיקים" אך בא-כוח המבקש לא התייחס לכך בהשלמה שהגיש, אלא טען בעלמא כי נודע לו על פסק הדין ביום 15.3.2017 (ולא הבהיר כיצד הדברים מתיישבים). כן העלה בא-כוח המבקש תהיות או הסתייגויות שונות לגבי ההלכה הנוהגת לפיה הימים להגשת ההליך נמנים ממועד מתן פסק הדין, אולם מדובר בהסתייגויות כלליות ולא הועלו טענות קונקרטיות כי לא היה באפשרותו שלו לעיין בנימוקי פסק הדין ביום הינתנו, ועוד אוסיף כי הן הבקשה והן ההשלמה אינן נתמכות בתצהיר.

שנית, מהבקשה ניתן ללמוד כי בא-כוח המבקש לא הגיש את העתירה ולמצער בקשת ארכה במועד לא בשל אי ידיעתו על מתן פסק הדין אלא בשל סברתו כי הימים הנתונים להגשת העתירה נמנים ממועד המצאת פסק הדין, ולמעשה בבקשה התבקשה ארכה קצרה בשל חששו שכתבי בי-הדין יגיעו למזכירות בית המשפט באיחור קל. יודגש בהקשר זה כי המועד ממנו נמנים הימים הנתונים להגשת העתירה קבוע בחוק ובפסיקה מפורשת וברורה, ואין מדובר אפוא בטעות "שאדם סביר היה יכול להיקלע אליה" במישור האובייקטיבי או במישור הסובייקטיבי, ולא למותר להזכיר בהקשר זה כי המבקש מיוצג (ראו בש"ם 6229/11 דון - יחיא נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה, פסקה 8 (10.1.2012)). כן אוסיף כי בהתחשב בפרק הזמן הקצר הנתון להגשת עתירה לדיון נוסף, האיחור בהגשת ההליך אינו איחור "קל" כנטען.

לא נעלם מעיני כי בא-כוח המבקש עמד על כך שסמוך לאחר מועד מתן פסק הדין אביו נפטר (ושלוחים לו תנחומים). יחד עם זאת מבחינת המועדים, הרי שבא-כוח המבקש ציין כי שב לעבודתו ביום 15.3.2017, דהיינו חמישה ימים לפני שהמועד להגשת העתירה חלף. כלומר היה באפשרותו של בא-כוח המבקש להגיש בקשה למתן ארכה להגשת עתירה לדיון נוסף, ולו למען הזהירות, לפני שהמועד להגשת העתירה חלף ולפני שהתגבשה סופיותו של פסק הדין. לפיכך פטירתו המצערת של אביו של בא-כוח המבקש אינה נותנת הסבר לעיתוי הגשת הבקשה - כשבועיים לאחר שהמועד להגשת העתירה חלף ושמונה עשר ימים לאחר המועד בו שב בא-כוח המבקש לעבודתו (כך שגם ממועד הידיעה הנטען חלפו למעלה מחמישה-עשר ימים) - ועל כן איני סבורה כי יש בעובדה זו, כשלעצמה, להוביל לקבלת הבקשה.

עוד אציין כי על פי הנטען בהשלמה הסניגוריה הציבורית פנתה לבא-כוח המבקש לראשונה לאחר שהמועד להגשת העתירה חלף, וגם על כך יש לתמוה, וכן אוסיף כי המועד בו נודע למבקש עצמו על פסק הדין לא צוין (נכתב כי בא-כוח המבקש יצר קשר עם משפחתו ביום 29.3.2017, וכי למבקש נודע על פסק הדין "ימים ספורים לפני כן", לא פורט מתי וכיצד נודע לו על פסק הדין, מתי בא-כוחו יצר איתו קשר לראשונה וכיוצ"ב).

לבסוף יש ליתן משקל של ממש לסיכויי הנחזים של ההליך. עינתי בפסק-הדין, אשר ניתן פה אחד והודגש בו כי חלק ניכר הערעור על הכרעת הדין מופנה כלפי קביעות מהימנות וממצאים עובדתיים, ובעתירה שצורפה לבקשה. כידוע עתירה לדיון נוסף מתקבלת במקרים חריגים בלבד, בהם "ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה של הלכה שנפסקה בעניין" מצדיקה קיומו של דיון נוסף (ראו [] לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). בענייננו ציין המבקש בעתירה כי "אין כל מחלוקת או ערעור או סייג, חלילה, לגבי ההלכה שבית המשפט העליון התייחס אליה בפסק הדין בערעור ... כל שיטען העותר הוא כי יש הלכות שעבר זמן ו/או שיש לחדשן ו/או שיש לסייגן", וצודקת המשיבה בטענתה כי הטענות שהעלה המבקש במסגרת העתירה אותה מבקש הוא להגיש הן טענות ערעוריות באופיין הנוגעות לעניינו הפרטני של המבקש ואין הן אינן מצדיקות, על פניהן, קיומו של דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה.

בנסיבות אלו כולן ובהתחשב גם בגישה המצמצמת והקפדנית הננקטת בפסיקה ביחס למתן ארכה להגשת עתירה לדיון נוסף, כנגזרת של אופיו המיוחד של ההליך, סבורה כי בנסיבות העניין בכללותן אין מקום להיעתר לבקשה, והיא נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ה בסיון התשע"ז (19.6.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
